

Predikatie over Psalm 42:2 door ds. W.C. Lamain

**“Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen,
alzo schreeuwt mijn ziel tot U, o God!”**

Psalm 42:2

Zingen: Psalm 143:6 en 7

Geloofsbelijdenis (Twaalf Artikelen des Geloofs)

Schriftlezing: Psalm 42

Votum

Gebed

Zingen: Psalm 63: 1 en 2

Voorafpraak

Het leven hier op de wereld, wordt in onze Catechismus genoemd, een jammerdal. En in de oude Psalm van Datheen daar staat er in Psalm 84, het derde vers:

Als zij door dit jammerdal gaan,
Zij zullen met vlijt recht voortaan
Putten te graven zijn genegen;
Die worden gemaakt waterrijk
Door den regen alle gelijk

Wat zou dat betekenen, putten te graven zijn genegen, gemeente?

Het heeft een diepe, diepe betekenis. Gods volk, ze moeten een put gaan graven voor zichzelf. Psalm 36. Daar zijn de werkers van het kwaad, gevallen in een jammerstaat, waarin ze hulpeloos sterven. Ze moeten een put gaan graven, geliefden, om zich steeds dieper voor hun God te gaan vernederen. Niet klimmen op de hoogten der bergen, maar putten te graven zijn om beschaamd en schaamrood voor hun God te gaan bukken. Je leest in Ezechiëls profetieën, dat de Heere betuigt: Graaf maar dieper en gij zult meer gruwelen vinden. Putten te graven zijn genegen. Want hoe dieper dat wij weg zullen zinken in onszelven, hoe meer dat het water des Geestes in onze zielen zal vloeien. Hoe meer dat het zullen worden stromen des levenden waters. Christus heeft tegen zijn Bruid gezegd: Bij Mij van de Libanon af, van het gebergte der luipaarden, in de diepte, in de laagte, in de zelfverfoeiing, in het zelfmishagen, al maar dieper. En dan staat er, putten te graven zijn genegen, die werden gemaakt zeer waterrijk door de regen alle gelijk. En nu kunnen wij geen druppeltje laten regenen mensen, o nee. Het blijkt hier net zo droog en ellendig, en al maar ellendig, verwoest, een land dor en mat zonder water. Maar door een regen alle gelijk. En als een mens daar ligt dan zal God het op Zijn tijd het eens laten regenen. Och, ik denk, daar zitten nog ezels geliefden, die nog losgemaakt moeten worden. Die zitten er nog. Ik heb er vanmorgen over gedacht, toen ik hier op de preekstoel stond. Daar moeten nog ezels losgemaakt worden. En nu zal je gelukkig

wezen als je een ezeltje mag wezen, en worden, want dan zal God je losmaken, omdat de Heere het van node heeft. Omdat de Heere het van node heeft. Tot Zijn eer. Tot Zijn lof. Tot Zijn heerlijkheid. En putten te graven zijn genegen, o als ik een put zal moeten graven, dan moet ik bukken. Dat zal rechttop niet gaan, maar dan moet een mens gaan bukken. En al maar dieper, en al maar meer gaan bukken. Zijn rug zal er wel eens pijn van doen. Het zal wel eens een smart voor aan zijn ziel zijn, en dan niet alleen dat geliefden, maar als ze die putten gaan graven, dan zijn er zoveel vijanden die ze benauwen. We hebben straks gelezen, met een doodsteek in hun beenderen, honen mij mijne wederpartijders, als ze de ganse dag, niet eens een uur en niet eens een twee uur, maar als ze de ganse dag tot me zeggen: Waar is uw God?

Wat een leed, wat een strijd, wat een moeite. Als ze de ganse dag tot me zeggen: Waar is uw God? En er vooral, als een mens in God geroemd heeft, en als een mens waar God wel eens zo kortbij geweest is, dat er een dag kome dat ik sterven kon. Ik wou dat ik naar Hem toe kon. Ik wou dat ik verlost was. Maar nu de ganse dag: Waar is uw God? Zo ver weg geliefden, zo ver weg, dat ik het zelf niet meer weet. Dat men de afstand niet meer bekijken kan. Zelfs niet meer geloven kan, dat God nog eens terug zal komen. Och, de Heere moet zelf afdalen. En nu is er een strijd in het hart, en in het leven van dat volk, want als het recht licht mensen, als het recht licht, zeg dat nog eens een keer, als het recht is en licht, dan sta je maar alleen op de wereld. Dan sta je maar alleen op de wereld mensen, alleen. En dan gaat het alleen maar over ons, hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God? En dan die eeuwigheid die aanstaande is. Het is heus geen kleine zaak mensen, want eeuwigheid dat is werkelijkheid. En hoe zal een mens God ontmoeten? Hoe zal een mens God ontmoeten? Van zijn kant nooit, nooit. En nu zitten er hier nog een enkele ziel die daarmee aangevallen worden. Er zitten hier nog zielen die bedrukt over de wereld gaan. Er zijn nog zielen die zeggen: O God, ik weet het niet. En hoe langer hoe minder dat ik het meer weet, hoe langer hoe minder dat ik het niet weet, maar met de hulpe God geliefden, wenssen we vanmiddag een ogenblikje iets te zeggen, van een onbedrieglijk kenmerk van het leven der genade om onszelf aan te toetsen op weg en reis naar de eeuwigheid. En als je nu vanmiddag ja kunt zeggen, dan zal ik aan het einde van mijn preek, dan zal ik je toeroepen: Hoopt op den Heere gij vromen, is Israel in nood, er zal verlossing komen, Zijn goedheid is zeer groot. Mijn tekst dat is, in Psalm 42 het tweede vers, waar Gods Woord aldus luidt: Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o mijn God!

Prediking

Het schreeuwen naar God voorgesteld als een onbedrieglijk kenmerk van het ware leven Gods.

Ten eerste: een gemis dat vervuld moet worden.

Ten tweede: een dorst die gelest moet worden.

Ten derde: een verlangen dat bevredigd moet worden.

Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen. Geliefden, weet ge hoe oud David was toen hij Psalm 42 zong? Weet je dat? Hij was toen een man van ongeveer zestig jaar oud. Het was tien jaar reeds geleden, dat de profeet Nathan bij hem geweest was, die tot hem

gezeg had: Gij zijt die man! Tien jaar geleden. En nu tien jaar, geliefden, zwerven buiten Jeruzalem. Geen paleis meer. Geen koninkrijk meer. Zelfs geen bed meer om te slapen. Hij zwerft daar omdat zijn eigen kind, die uit zijn lendenen was voortgekomen, hem vervolgt. Zijn eigen kind. En de meeste van zijn vrienden, die hem altijd omringd hadden, die hebben hem verlaten. Met een enkele vriend, zwerft hij daar in den vreemde, ver van Gods huis, want dat is het zwaarste voor David geweest. Dat hij geen paleis meer had, en dat hij al zijn heerlijkheid, uitwendig, kwijt was, dat heeft hem niet veel gedaan, dat heeft hem niet veel tranen gekost. Maar mijn tranen zijn mij tot spijsze dag en nacht. En waarom? Hij kon niet meer opgaan naar Gods huis, en hij kon ook niet meer bekijken dat het nog ooit gebeuren zou. En David heeft in zijn leven daar zulke bijzondere tijden gehad. Gods volk heeft zijn bijzondere tijden onder dat Woord van God, want één dag in Uw huis dat is mij meer dan duizend waar ik U ontbeer. 'k waar liever in mijn Bondgods woning een dorpelwachter, dan gewend aan de ijdele vreugd in 's bozen tent. Als het recht licht mensen, dan zorgt God bij tijd en ogenblikken dat er voedsel in Zijn huis is voor Zijn volk. Ik zal Sion, ik zal der armen spijs, niet rijken, maar der armen spijs hier zeeg'nen op de ruimste wijs. Gods volk gaat met een hart vol raadsels over de wereld. Met een hart dat doorstoken is vanwege de pijlen van de hel. En dan gebeurt het dat God in de prediking van Zijn Woord meekomt. Dan gebeurt het dat God ze wel eens raakt. Je leest in de Waarheid soms dat die stam geraakt werd, en die stam die werd geraakt, maar God raakt Zijn volk ook wel eens. Daar zei een Rotterdammer zijn vrouw, die al jaren in de hemel is, een mens met grote genade, maar ze was in een grote strijd een keer, ze ging niet meer naar de kerk, en er was een vrouw die vroeg: waarom niet? Oh, ze zei, ik denk, al staat er een kanon zelfs op de preekstoel, dat het me niet meer zal raken. Maar ze is toch meegegaan en ze is toch geraakt die avond. Als het er eens op aan gaat komen mensen, dat we de dood gaan verkiezen boven het leven, dan komt God eraan te pas. God, Die komt niet als er geen nood is, maar God Die komt als het niet langer meer kan, als het niet langer meer kan, geliefden. Dan laat Hij Zijn volk niet bedroefd worden boven vermogen, maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven. En nu is David een wenend mens geworden, zijn tranen tot spijsze dag en nacht. Maar konden die tranen zijn ziel bemoedigen? Het was wel een verlichting dat God hem nog tranen gaf. Maar geen oplossing. Waar was nu de oplossing voor die man? De oplossing die was als God nog eens terugkwam. En nu staat er in die tekst vanmiddag: Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen. Een hert, dat is een dier, dat zeggen de natuurkundigen, dat is een dier die o zo gauw vermoeid is, en een dier dat inwendig zo heet is, een dier dat veel drinken nodig heeft, veel water nodig heeft. Sommigen zeggen vanwege het harde lopen. Sommigen zeggen omdat herten zo veel slangen eten, en dat verwekt ook in d'r lichaam zo een verschrikkelijke dorst. Het eten van slangen. Je zou kunnen zeggen, een kind van God, die wordt vermoeid, omdat ze van de slangen gedurig maar gebeten worden. Maar een hert heeft ook grote behoefte aan water. Wanneer dan dat hert gejaagd wordt. Wanneer dat hert vervolgd wordt. In de oud-Psalmen staat er: Als een hert gejaagd o Heer', dat verse water begeer, also dorst mijn ziel ook zeer, naar U, o mijn God, hoog geëerd. En nu, dat hert, dat kon het water ruiken, dat kon het water horen, dat kon het water zien, maar ze kon er niet bijkomen. Als er nu vanmiddag hier in de kerk eens een Jood was met de Talmud, en je zou aan die man eens vragen of hij Psalm 42 voor je ging lezen, dan zou die man dat anders lezen als dat hier in onze vertaling staat. Want in de Talmud, in de oorspronkelijke Bijbel van de Joden, daar staat: Gelijk een hert schreeuwt

boven de waterleiding, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God. In het oosten hadden ze in vorige tijden al waterleidingen. Daar werden van plaats tot plaats al waterleidingen gemaakt, en nu waren er plaatsen waar openingen waren in die pijpen. Dan konden die herten dat water zien, en hun instinct bij die herten is dat ze ook het water kunnen ruiken. En het schijnt ook een instinct geweest te zijn, dat ze het water konden horen, want dat water dat van de bergen door die leidingen liep, dat bruiste soms met een verschrikkelijk geweld. En als nu die herten vermoeid waren, hetzij door het eten van slangen, of door het gejaagd en afgejaagd en vervolgd worden door de jagers, dan werden die herten heengedreven naar de plaatsen waar het water was. Want als die beesten op z'n tijd niet konden drinken, dan bezweken ze. Dan moesten ze van dorst sterven. Ze werden getrokken naar de waterleidingen. En dan kwamen ze bij die waterleidingen en dan roken ze dat water, ze hoorden dat water, ze zagen het, maar ze konden er niet bij komen. Want als ze erbij hadden gekund, dan hadden ze niet geschreeuwd! En nu gaat David dat beeld van die herten overnemen. En nu hebben we vanmiddag in deze tekst niet zozeer onze aandacht te bepalen bij een hert, maar we hebben veelmeer te overdenken dat water en waar dat water vandaan komt, waar David om schreeuwde, want hij schreeuwde tot de levende God! Als het hier zegt, gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God. Wat is nu het eerste wat je vanmiddag in die tekst opmerkt? Dat is dit, dat David niet naar een onbekende God schreeuwt, maar dat hij schreeuwt naar een God die Hij kende. Naar een God, Die Zichzelf aan hem geopenbaard had! Naar een God, Die groot is van goedertierenheid allen die Hem aanroepen. Een God Die rijk is in barmhartigheid. Een gaarne vergevend God in Christus! Daarom zegt hij: Also schreeuwt mijn ziel tot U, o God. Dus David, die kende God. David kende God al van de dagen van zijn jeugd af aan. En David, die kende niet alleen God in een toevluchtnemend geloofd, maar David kende God in een verzekerd geloof. David was een man, die door de genade Gods verzekerd was van zijn aandeel aan God en Christus. Zo menigmaal in zijn Psalmen zegt hij: mijn God. En als een mens mijnen kan en mijnen mag, dan is hij verzekerd van zijn aandeel aan God en aan Christus. Waarom deed dan die man schreeuwen naar God? Zijn vijanden zeiden: Waar is die God op Wien je bouwde, en aan Wien je je zaak vertrouwde? Die vijanden hebben David in de engte gedreven. Die hebben gezegd: Waar is Uw God? Ze zeggen dat hier in Psalm 42 gedurig. En toch zegt hij: Ik zal zeggen tot God, mijn Steenrots, waarom vergeet Gij mij? Waarom ga ik in het zwart vanwege des vijands onderdrukking? En nu ging het zo bij David: Zou de duivel het winnen of zou God de overhand krijgen? En die tijden zijn er in het leven van het volk van God ook geliefden. Wij hebben kortgeleden gezegd, dat in de rechtvaardigmaking Gods volk verlost wordt van de schuld der zonde, in de heiligmaking van de smet der zonde, en de heerlijkmaking van de gevolgen van de zonde. En wat verstaan we ook onder de gevolgen van de zonde? Het missen van Gods vriendelijk aangezicht. En dat missen van Gods vriendelijk aangezicht is erger dan de hel geliefden. Erger dan de hel. Wanneer een mens God kent, maar hij niet bij God kan komen, en wanneer die gesproken God Zichzelf afzijdig houdt, en dat zelfs Christus in Psalm 22 het zegt als Borg: Mijn God, Ik roep tot U des daags en Gij antwoordt niet, en des nachts en Ik heb geen stilte. En het is maar niet zo mensen, dat Gods volk altijd bij God kan komen. Och weet, er zijn zoveel tijden in het leven, dat ze buiten de gemeenschap Gods zwerven, en wat kan hen dan helpen en redden? Al hun ervaringen en al hun bevindingen en alles wat achter hen ligt. Want het is een verschil geliefden, er is een verschil tussen

onderhoudsleven en tussen gemeenschapsleven. God die onderhoudt al Zijn volk. Niet een van dat volk zal ooit door Hem vergeten worden. De Heere heeft tegen Zijn volk gezegd: En waarom zegt ge dan ook Jakob, en waarom spreekt ge o Israel: Mijn weg is voor de Heere verborgen en mijn recht gaat van mijn God voorbij! Weet ge het niet, dat de Schepper van de einden der aarde nooit moede en nooit mat wordt. En dat Hij de moede kracht geeft, en dat Hij vermenigvuldigt de sterkte, desgenen die geen krachten heeft! En die de Heere verwachten zullen de kracht vernieuwen. Ze zullen opvaren met vleugels als een arend. Ze zullen lopen en niet moe worden, wandelen en niet mat worden. Maar als ze dat nu missen. Als het geloof gemist wordt. Als de hoop zo verzwakt en als de liefde zo liefdeloos wordt, en als ze in die gemeenschap Gods maar niet kunnen komen, maar dat van alle kanten onze ziel onze ziel bestreden en belaagd wordt, veroordeeld wordt, aangevallen wordt, en bestreden wordt. En dan geen wateren om onszelf daartegen te verzetten. Maar nu zegt David: Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen. Gods volk weet wel waar ze komen moeten. Gods volk weet wel waar het vandaan komen moet. Gods volk weet wel wat hun gelukkig kan maken. Ze weten wel wat hun heil zal volmaken. Maar kunnen ze er komen? Oh, de apostel zegt: We zijn Gode een liefelijke reuke Christi. En op een andere plaats staat: Zijn geluid gaat uit over de gehele wereld. En Mozes, daar lees je van, dat hij Kanaän van verre gezien heeft op de hoogte van de berg, maar om er nu te komen. David kon er ook niet komen, met al zijn genade. En met al zijn ervaringen, en met al wat die man beleefd had kon hij er niet komen. Maar gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, also schreeuwt mijn ziel tot U, o God. En nu, dat schreeuwen, dat is aan de natuur vreemd. Dat schreeuwen, dat wordt alleen door Gods Geest gewerkt. En in de derde plaats, dat schreeuwen, wanneer dat blijkt in ons leven, dan is het een grote gunste Gods. Dus de natuur is er vreemd van. Er is geen mens die in zijn natuurstaat leeft, of in zijn godsdienst leeft, die behoefte aan God heeft. Daar is totaal geen bekommering over. Een mens kan zelfs in geweten overtuigd zijn, benauwd zijn van de straf, benauwd van het oordeel, maar bedroefd over de zonde en bedroefd naar God, dat bestaat nooit, tenzij dat Gods Geest in hem komt te werken. Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen. Gods volk wordt gewaar dat er een God is, Die zijn hart en zijn leven kan vervullen. Daar wordt in het leven van Gods volk, door Gods Geest een gemis, een dorst en een verlangen gewerkt. Er kan nooit behoefte aan God zijn als het gemis aan God in je leven nooit ontdekt is geworden. Ik zou daar vanmiddag boven alles de nadruk op willen leggen. Want mijn hoorders, er zijn veel mensen die zichzelf bedriegen zullen voor de eeuwigheid. Er zijn veel mensen die steunen op hetgeen dat bij de dood zal wegvallen. Ik zal enkele dingen vanmiddag om jezelf er aan te toetsen, op weg en reis naar de eeuwigheid. Als God komt, dan wordt een mens voor God vernederd. Een mens die met God in aanraking komt krijgt bukkende genade van de Hemel. Het wordt een vermaak om voor God te bukken. Het wordt een blijdschapvoor dat volk om voor God te bukken.

Wat blijdschap smaakt mijn ziel,
wanneer ik voor U kniel,
in het huis dat Gij U hebt gesticht.

In de tweede plaats. Als een mens met God in aanraking komt, dan wordt zijn hart vervuld met de vreze Gods. En de vreze des Heeren is het beginsel van alle ware

wijsheid. En allen die ze doen die hebben goed verstand, en Zijn lof bestaat tot in der eeuwigheid. Dat volk komt in hun leven met God in aanraking. En nu kan het wel ver wegzakken en weggaan, dat kan allemaal gebeuren. Een mens kan soms zo dodig worden dat hij zegt: Zou ik wel ooit het leven gehad hebben in mijn ziel. Maar als er over dat Wezen gesproken wordt, en over Zijn deugden en over Zijn eigenschappen, en Gods knechten die mogen er eens inkomen dat ze er ook niet buiten blijven staan, maar dat ze er eens ingebracht worden, dan gebeurt het wel eens, dan is het hier van binnen net als bij Elisabeth, een kind dat van vreugde opspringt. En dan zeggen ze bij deze dingen: ... en in alle deze is het leven van mijn geest. Maar nu kom ik bij het derde. Ik zei straks: gemis, een dorst en een verlangen. Er komt een gemis dat vervuld moet worden. Er komt een dorst die geleest moet worden. Er komt een verlangen dat bevredigd moet worden. Dat werkt God door Zijn Geest in hun hart. Laat ik het eenvoudig maar zeggen. Daar komt een tijd dat ze alleen op de wereld staan. Zo ellendig. Aan mijn gezicht zal je het wel zien. En als je dan aan die mensen vroeg: Waarom ben je nu zo ellendig? En waarom ben je nu zo gestemd? Dan zouden ze zeggen: O man, ik mis God, en omdat ik God mis, mis ik alles. Maar waarom kun je dat op hun gezichten dan lezen? Waarom drukken ze dat dan uit in hun leven? O, wat is het geheim hiervan? Het geheim, dat ligt hier, dat Wezen heeft met die man, met die vrouw, met die jongen met dat meisje, Zichzelf bemoeit. Daar heeft God Zijn hand al aan gelegd. Want, nog eens ga ik het zeggen en herhalen, er kan in ons leven nooit geen wezenlijk Godsgemis zijn als God Zelf eerst dat Godsgemis niet ontdekt heeft. In de natuurstaat hebben we aan de wereld genoeg en zat. We kunnen er niet genoeg van krijgen, maar we hebben er genoeg aan. Een mens heeft geen andere begeerte, geen andere begeerte. Ik heb in mijn leven eens een ouderling gehad, in een plaats in één van mijn gemeenten, en ze zeiden tegen die man in zijn natuurstaat eens een keer, toen hij midden in de wereld nog leefde en nergens zich om bekommerde: Je moest toch eens naar de kerk gaan. En toen had die man geantwoord: De kerk is geen kikvors die wegspringt. Die zei: Dat zal nog wel eens gebeuren. Maar hij ging niet. Totdat hij met een begrafenis eens in de kerk moest komen en toen een moderne dominee sprak, maar die tekst die, die moderne dominee nam, was het middel dat God hem in zijn hart greep. En toen is hij in de kerk bleven zitten tot aan zijn dood toe. God moet Zelf het gemis in je ziel brengen, en het gemis in je ziel opbinden, en er is natuurlijk een wonderlijke zaak aan verbonden. Wat later maar opgelost wordt voor een mens, wat hij van te voren absoluut niet weet. En dat is dit. Zodra dat er een gemis van God in je ziel van God gekend en ontdekt wordt, dan komt er een behoefte, dat dat gemis opgelost zal worden. Ik kan het nergens beter dan vergelijken uit Gods Woord. Er waren twee mensen op reis van Jeruzalem naar Emmaüs. Je weet allemaal de historie. Een kind weet het wel, zo eenvoudig. Eén punt ga ik daar vanmiddag van oplossen, het zou anders te ver voeren. De Heere Jezus kwam daarbij. Wisten ze dat het de Heere Jezus was? Nee, Hij was voor hun op dat ogenblik een totale Vreemdeling. En ze hadden er ook helemaal geen zin in om met Hem te gaan praten. Want als ze Hem af hadden kunnen schepen, en af hadden kunnen schreien en weg hadden kunnen zenden, dan hadden ze het gedaan. Maar de Heere Jezus laat Zichzelf niet wegsturen, maar heeft eerst die mensen eens aangehoord, en toen Hij ze uitgehoord had, toen is Hij gaan praten. Hij heeft ze aangepakt: O onverstandigen en tragen van hart. En ze zijn niet boos geworden. Heb je er wel eens aan gedacht? Ze zijn nooit boos geworden toen Hij dat tegen ze zei. En toen gingen de Schriften open. En dan later zeggen ze: Was ons hart niet brandende in ons als Hij tot ons

sprak op de weg? Hoe komt het dat ze bij Emmaüs kwamen en toch niet wisten wie Het was? Ze wisten niet wie Het was. Maar hoe dichter dat ze bij Emmaüs kwamen, en als dan Christus door wil gaan om ze te beproeven, want Hij had met ze mee gegaan, o ja, maar Hij wilde ze beproeven. Hij hield Zich alsof Hij verder wilde gaan. En wat doen ze dan? Good bye, we zijn blij met Uw gezelschap geweest en ieder gaat zijn eigen weg nu? Nee, maar dan zeggen ze: Blijf bij ons, want het is aan de avond en de dag is gedaald. Konden ze naar huis zonder die Persoon? Ze konden niet buiten Hem, en kenden ze Hem niet. En wat ik daar nu mee zeggen wil, dat is dit. Al ben je nog zo ellendig en nog zo ongelukkig in jezelf, er gaat zo'n wonderlijke kracht van die God uit, dat je gedurig naar die God schreeuwt en naar die God zoekt.

Gij die God zoekt,
in al uw zielsverdriet,
houdt aan, grijpt moet,
uw hart zal vrolijk leven.

Want dat volk, dat door God aangeraakt is, dat kan zonder God niet meer leven. En dat kan zonder God niet meer sterven. Dat volk gaat tot God schreeuwen als een hert naar de waterstromen. Zo schreeuwt mijn ziel tot U, o God. Ze moeten die God hebben. Als ik dan U heb, o Heer' mijn, waar zou er dan ergens een God zijn. Waar zou er dan ergens, groot of te klein, een God zijn dan U alleen. Dat volk, dat moet God hebben. Zonder die God kunnen ze nooit meer gelukkig wezen. Zonder die God kunnen ze nooit meer vervuld zijn. Zonder die God kunnen ze nooit meer blij zijn. En zonder die God kunnen ze nooit meer verzadigd zijn. Daarom, die vrouw die vroeg om een kruimeltje van de tafel des Heeren. Ze zegt ook: De hondkens, die eten van de kruimkens die daar vallen. Ze wilde zeggen dat al is het maar een kruimeltje van dat brood is waar de kinderen van eten, als het maar een kruimeltje is. Er komt een tijd in ons leven mensen, dat het minste bewijsje dat God geeft dat Hij aan ons nog denkt, en dat Hij ons nog niet verlaten heeft en nog niet begeven heeft, dat dat zo groot wordt, dat je in het stof voor die God gaat bukken. Het minst. Waarom zou Gods volk niet zoveel krijgen, geen overvloed krijgen? Och, omdat we het maar verknoeien en verzondigen, daarom is het maar mondjesmaat mensen. En ik heb straks gezegd, de natuur kent het niet. Gods Geest werkt het. En het is één van de grootste zegeningen en voorrechten voor Gods volk als die dorst niet overgaat. Maar als ze blijven dorsten, en als ze blijven schreeuwen, het gemis dat moet vervuld worden, statelijk en standelijk. Gods volk kan nooit geen bestendige rust hebben, voor en aleeer hun ziel opgelost is in God. Je leest van de herders in Lukas 2, dat ze de boodschap kregen dat het Kind geboren was. Waren ze ermee vervuld? Nee. Ze werden er levend door. Toen hebben die engelen gezongen in de lucht, ze hebben nog nooit zo'n zangkoor gehoord op de wereld hoor, wat hebben die engelen toch gezongen: Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen. Waren ze ermee vervuld? Nee. En toen die engelen weggegaan waren zeiden ze: Laat ons dan met haast naar Bethlehem gaan en zien wat de Heere gesproken heeft. En als ze dan daar komen, dan staat er dat ze het Kind vinden, maar dan gaan ze er van door en dan prijzen ze God om alles wat ze gehoord en gezien hadden. Dus daar heb je de oplossing van de Kerk in God geliefden. En in de bekommerde stand van het leven, ik hoop dat je het allemaal volgen kunt, is de zaligheid naar God, maar in de bevestigde staat wordt God de zaligheid

Predikatie over Psalm 42:2 door ds. W.C. Lamain

der vromen geprezen. Daar heb je het verschil. In de bekommerde stand zijn we blij met het geen we al als antwoord krijgen, maar in de bevestigde staat gaat het om God deelachtig te worden. Die God is onze zaligheid, wie zou die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen. Die God is ons een God van heil. Dan vallen alle bevindingen en ervaringen weg. Hij schenkt, niet mijn bevindingen en niet mijn ervaringen, uit goedheid zonder peil, (uit vrije gunst, want die ligt zelf in de hel en heeft niets dan de hel verdiend, want de liefde Gods is hoger dan de hemel en dieper dan de hel), ons, en dan gaat heel de Kerk erbij zingen, de kleinen met de groten, het eeuwig zalig leven. En dan komt het geloof in zijn oefening. Hij kan en wil en zal in nood, zelfs bij het naderen van de dood, zoveel vrijmoedigheid krijgt dat volk dat hem de dood zelfs in het gezicht ziet en dat ze zeggen: Dood waar is uw overwinning en hel waar is uw schrik?, volkomen, volkomen, volkomen, volkomen uitkomst geven. En dan kan die Kerk zingen:

Maar de HEER' zal uitkomst geven,
Hij, Die 's daags Zijn gunst gebiedt;
'k Zal in dit vertrouwen leven,
En dat melden in mijn lied,
'k Zal Zijn lof, zelfs in den nacht,
Zingen daar ik Hem verwacht,
En mijn hart wat mij moog' treffen,
Tot den God mijns levens heffen.

Zingen: Psalm 42:5

En nu geliefden, wat is uw antwoord? Wat is uw antwoord? Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen. Wat is je antwoord ouderlingen, wat is je antwoord diakenen, wat is je antwoord leden van de gemeente? Wat is vanmiddag je antwoord voor het Aangezicht van de allerhoogste Majesteit Gods? Is het ja of is het nee? Het is een van tweeën geliefden. Het is misschien de laatste boodschap die je in je leven ontvangt. Het is misschien de laatste predikatie die je in je leven hoort. Wat is jouw antwoord? Ben je al eens om God verlegen geweest? Heb je al eens om God geschreeuwd? Heb je de plaatsen gekend? O Smytegelt zei: Als je niet meer bidden kunt, zucht dan, als je niet meer zuchten kunt kijk dan eens naar de hemel. Wat het kan van binnen wel zo ellendig zijn. Met een doodsteek in mijn beenderen honen mij mijn wederpartijders. Want het gaat, mijne hoorders, om het levende kind. Het gaat niet om een huichelaar. En het gaat niet over een oppervlakkig belijder, maar het gaat over de Kerke Gods. Waar dat beginsel van de waarachtige genade in de ziel geschonken en gewerkt is, en die hebben de last ervan. De gansen dag zeiden ze: Waar is uw God? O mensen, als je maar eens een toeknikje van God krijgt, dan is de duivel er altijd bij. Als je maar eens een ogenblikje opening krijgt, dan vliegt hij in je gezicht. Als je eens een ogenblikje voor God vernederd mag worden, dan zegt hij: Het is allemaal maar uitwendig, het is net als van hout. Ken je er ook wat van mensen, van dat geslingerd te worden, van dat gebeukt te worden, van dat geslagen te worden, van dat getrapt te worden. Dat al je vlerken uitgetrokken worden en niet meer vliegen kunt. Een eenzaam musje op het dak. Alles vliegt weg en jij blijft daar alleen zitten. Jij blijft daar alleen zitten. En dan, och waarom houdt Gij U als doof, waarom houdt Gij U als doof? Drie keer zegt David, drie keer. En dan maar denken mensen, dan

zeggen ze: Hij kan geen uitkomst zichzelf meer beloven. Je hebt geen heil bij God. En hoe dat ze getreiterd worden en hoe dat ze benauwd worden en hoe dat ze met alles geslagen. Met alles worden ze geslagen en met alles worden ze benauwd. Met alles. Maar hier op de bodem van hun hart. Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen. Je leest van een koning Hizkia dat hij piepte als een zwaluw en dat hij kirde als een duif. Lag maar naar de muur te kijken. Ik word onderdrukt, wees Gij mijn Borg. Dan kun je zo onderdrukt worden, mensen, dat we soms denken dat we doodgedrukt zullen worden. Dat het soms de laatste nacht is dat we leven. De laatste dag dat we op de wereld zijn. Het is toch in geen woorden te zeggen, maar op U, zegt David in Psalm 142, zijn mijn schreiende ogen. En als het er nu eens op aan gaat komen mensen, als het er eens op aan gaat komen, o dan gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, zo schreeuwt mijn ziel tot U, o God. Als Petrus gaat zinken, dan is het heus geen gebed van een half uur, want dan was hij allang verdrongen, maar het is maar: Heere behoudt mij. Zo kort wordt je gebedje, maar schreeuwen tot God. Er is zelfs in de Bijbel een man, een voorbeeld van een man, die in de gevangenis tot God schreeuwt, je zou zeggen een kind van God in de gevangenis, ja, kinderen van God in de gevangenis. Maar toen hoorde God, Hij is mijn liefde waardig. Mens, als je in de gevangenis zit, schreeuw nog eens tot God. Voer mij uit mijn gevangenis. ***Laat tot U komen, dat zuchten en klagen, degenen die in banden zijn geslagen, laat die vrij zijn, schenkt Gij hen o Heere, dat leven die tot de dood gehijgend zijn en leven, onze naburen schier, ...waarmede zij Uw Naam steeds lasteren [MGvdH: op preekcassete is het vetgedrukte gedeelte slecht te verstaan].*** En dan, zo zullen wij de schapen Uwer weide, in eeuwigheid Uw lof, Uw eer verbreiden. Dat is de toekomst voor de Kerk. Dat is de toekomst, zuchtend volk in ons midden. Dat is de toekomst voor die zielen, die tussen ketels en kolen zwart in oneer versteekt over de wereld zwerven. Misschien heb je niets meer over gehouden, maar dan houd je God over mensen. Als je alles kwijt raakt, dan houd je God over. Met die God kun je leven en met die God kun je sterven, overal mee door en overal mee over. En weet je waarom?

Want deze God is onze God;
Hij is ons Deel, ons zalig lot,
Door tijd nog eeuwigheid te scheiden;
Ter dood toe zal Hij ons geleiden.

Hoopt op den HEER', gij vromen;
Is Israel in nood,
Er zal verlossing komen;
Zijn goedheid is zeer groot;

God zegene het enkele woord van dit middaguur tot de bekering van zondaren, omdat voorrecht nog deelachtig te worden. Je leeft nog. Oude mensen, jonge mensen. Je kunt nog bekeerd worden. God, Die staat nog en Die wacht nog om genadig te zijn. Valt nog eens neer voor Hem, Hij zal je niet wegrappen en Hij zal je niet wegschoppen. Nee. En als je het dan op je knieën niet meer kunt uithouden, gaat dan maar plat op de grond liggen. Plat op de grond. Heb je het al eens gedaan? Want bij de HEERE is vergeving, opdat Hij gevreesd wordt. En ik hoop dat het woord in deze middag, dat het nog een riem onder het hart mag zijn van bestreden, van aangevallen, van bedroefden, van een

Predikatie over Psalm 42:2 door ds. W.C. Lamain

uitziende ziel. Want God zal je druk toch eenmaal verwisselen in eeuwig geluk. En dan? O, dan alles te boven. En als ze me zeggen, o God dat we daarboven zijn. O God, ben ik nu verlost? Ben ik nu van alles ontdaan. Zal ik nooit strijd meer hebben? Neen. Nee dat is afgelopen. Dan zal het alles door de vrede bloeien totdat de maan niet meer zij.

AMEN

Gebed

Zingen: Psalm 36:3

Zegenbede